

Misli za pridigo

»Ne spominjajte se prejšnjih reči, ne mislite na nekdanje reči.

Glejte, nekaj novega storim, zdaj klije, mar ne opazite?« (Iz 43,19.20)

Iz Stare zaveze so te besede, ki smo jih slišali v prvem berilu, pa kako primerne za naš čas in še posebej sedaj, ko smo komaj stopili v letošnjo pomlad. Tako kot v naravi, so prvi znaki novega življenja vidni tudi v sadovih našega posta. Okrog sebe zremo sveže poganjke trave, roža krasijo bregove, odpirajo se brsti na drevesih in veje že kažejo nežne cvetove.

Pomladanske barve nam dvigajo duha, nas osrečujejo in opogumljajo srce. Po zimski sivini se poraja novo življenje.

In ravno to obljublja Bog svojemu ljudstvu – nekoč in danes! »Speljal bom pot skozi puščavo in reke skozi puščavo ... da napojim svoje ljudstvo.« (Iz 43,19 sl) Nova pomlad v naravi in v našem življenju se nam torej ponuja. Zimski vetrovi popuščajo, toplina pomadi prihaja, izpod pepela se dviga nov ogenj svetlobe, iz smrti se poraja novo življenje. Bog nas vedno znova preseneča s svojo dobroto in ljubeznijo, ki jo preko objema narave želi razvneti tudi v naših srcih.

Apostol Pavel pa se je v drugem berilu, ki smo ga slišali, postavil v našo kožo, ko je zapisal:

»Ne mislim, bratje in sestre, da sem to dosegel. Eno pa: pozabljam, kar je za menoj, in se iztegujem proti temu, kar je pred menoj.« (Flp 3,13) Tudi njemu je jasno, da še nismo popolni, ampak da si korak za korakom, dan za dnem prizadevamo, da bi napredovali.

Potreben je le naš dober namen in jasen cilj. Potem pa Bog zaliva z dežjem svoje milosti in v nas se prebujata pomlad. Puščava naših poti postaja rodovitna, zelenje poguma se vrača, cvetje veselja osrečuje in sadovi ljubezni bogatijo. Iz darovanja v postnem času zraste zmaga velikonočnega jutra.

Tudi grešnica iz današnjega evangelija doživlja zimo svoje hladne preteklosti in mraz odnosov njenih sodnikov. Namesto sonca razumevanja in usmiljenja ji grozi tornado kamnov obsodbe. Kakšna milost zanjo, da se v kritičnem trenutku pojavi On, ki prinaša pomlad. V tisto zimo odnosov izreče besede: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!« (Jn 8,11) V trenutku so tisti, ki so imeli kamne v rokah, ki so ohranjali zimo in smrt, sedaj odšli. Zasijalo pa je sonce Božjega usmiljenja in za grešnico se je odprla pot v pomlad, v novo življenje.

Vsaka pomlad je znova živ in očiten dokaz, da Bog še ni obupal nad svetom, tudi ne nad človekom, kaj šele nad Cerkvijo. Saj je vendar Kristus naša glava, mi pa njegovi udje. Tako Očetova ljubezen po Sinu v moči Svetega Duha prehaja v naša srca. In to nas znova oživlja, nas spodbuja, da ne držimo roke križem, ampak da zavijamo rokave, se odpremo soncu Božje ljubezni in zaživimo pomlad. S farizejskim obsojanjem, opravljanjem in obrekovanjem ne bomo ohranili in obogatili življenja, ne prenovili Cerkve. Semena Božje besede posejmo v naše življenjske gredice, z živo vodo molitve zalivajmo pridelek, s Kruhom življenja se hranimo in vsak po svojih močeh skupaj vrnimo pomladni obraz Jezusovi in naši Cerkvi.

Ko se nam tolikokrat zazdi, da je nemogoče kaj spremeniti, da so vse metode, ki smo jih uporabili, nekoristne in da so vsa prizadevanja zaman – takrat znova potegnimo izpod pepela staro preizkušeno modrost, ki nam jo je Bog zapisal v naša srca in ki jo je v Jezusu posebej udejanjil in nam jo tudi zapovedal kot osnovno vodilo za vse naše ravnanje. Čeprav se glasi zelo preprosto, a vžge vsepovsod. Nima neštetihi dopolnil in modernih razlag – je zelo konkretna in vsakomur, ki ima srce, razumljiva: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in bližnjega kot samega sebe.« (5 Mz 5,6; Mt 22,37) Če se bomo ob vsaki besedi, ki jo izrečemo, in vsakem dejanju, ki ga storimo, vprašali: »Je to iz ljubezni do Boga in iz ljubezni do bližnjega« - gotovo ne bomo ravnali napak.

Nedelja Caritas je zato lahko za nas tisti začetek nove pomladi, ko bomo spet na naše vrtove posejali ljubezen do Boga in do ljudi.

Caritas je številnim v našem okolju, ki so doživljali zimo življenja in mraz odnosov, pomagala doživeti pomlad.

In še so mnogi na Koroškem, posebej ženske, ki so ostale same, ki zaradi pomanjkanja sredstev tolikokrat ostajajo nemočne, osiromašene družabnega življenja, obsojene na životarjenje ali celo na skrajno revščino. Z žarom vaše pomladi želimo ravno tem ženskam pomagati, da se tudi njim vrne cvetje veselja, da bi iz osame lahko stopile v objem skupne toplote in dejanske ljubezni. Z vašim današnjim darom lahko posadite cvet na gredo njihovega življenja.

Poleg tega današnjega konkretnega daru pa so še drugi načini, kako lahko tem ženskam pomagamo. Morda jih celo poznamo, ker živijo tudi v našem okolju, pa ne vemo, kako se jim naj približamo, kako jih naj povabimo v razcvet pomladi. Že obisk je lahko jutranja zarja. Toda tudi obisk je lahko za nas težava, kako prinesiti žarek upanja, ljubezni in pomoči. Caritas vam ponuja možnost šolanja za obiske starejših in osamljenih.

Vabim vas torej, da se spet z veseljem zazremo na vrt Cerkve, da spet začutimo, da smo tukaj vrtnarji mi vsi, in da je od nas vseh odvisno, kaj tukaj raste in se razrašča, kaj cveti in kaj daje prave sadove. Morda je treba izpuliti kakšen plevel, morda ogreti, da se kje stopi led, morda omogočiti soncu, da posije do vseh.

Bog nam v naravi podarja pomlad, v Jezusu nam podarja zmago – sprejmimo to ponujeno roko, spet vrnimo Cerkvi sijaj in sočloveku nasmeh. Pogumno sejmo usmiljenje, dobroto in ljubezen – in spet se bo za vse vrnilo veselo in srečno življenje.

Hvala vsem, ki se ne ozirate na zimo, ampak se odločate za pomlad in s toliko požrtvovalnostjo podarjate življenje.

Hvala tudi v imenu Caritas, da bo lahko z vašim darom pri današnji nabirki pomagala ženskam v stiski. »Veselje v Gospodu je naša moč!« (Neh 8,10)